

РЕШЕНИЕ

№ 2283

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20231100512686 по описа за 2023 година

година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на К. И. Т. срещу Решение № 14425/28.08.2023 г. по гр.д. № 16990/2023 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 117-ти състав, в частта, в която са поставени териториални и времеви ограничения на даденото разрешение, на основание чл.127а, ал.2 СК вр.чл.76, т.9 ЗБЛД, за пътуване на детето Б. А. К., родена на **** г., извън пределите на Република България без изричното съгласие на бащата А. М. К.. В жалбата са изложени оплаквания за неправилност и необоснованост на атакувания съдебен акт, който се твърди да е постановен при нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Желаете отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго такова, с което да бъде заместено съгласието на въззиваемия за пътуване на детето Б., придружавано от неговата майка или трето упълномощено от нея пълнолетно лице, извън пределите на страната до държави членки на Европейския съюз, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, Република Сърбия, Република Северна Македония и Република Турция, без ограничение в броя и продължителността на всяко от пътуванията, но за не повече от три месеца общо за всяка календарна година, за срок от пет години или до навършване на пълнолетие на детето, през време, което не съвпада с режима на лични отношения на бащата с детето и без да се променя обичайното

местопребиваване на подрастващата. Претендира присъждане на сторените в производството разноси, представя писмени документи.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна А. М. К. е подал отговор, с който оспорва въззивната жалба по подробно изложени съображения. Претендира присъждане на сторените в производството разноси. Представя писмени документи.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването, и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, който е валиден като цяло и е допустим в обжалваната част.

Софийски градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи на страните, приема за установено следното:

С Решение № 14425/28.08.2023 г. по гр.д. № 16990/2023 г. по описа на СРС, ГО, 117-ти състав е разрешено на К. И. Т. без изричното съгласие на бащата А. М. К. да снабди детето им Б. А. К. със задграничен паспорт и други лични документи, както и да го извежда извън страната /лично или чрез упълномощено лице/ до държавите членки на Европейския съюз с изключение на Федерална Република Германия, но и до Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, Република Северна Македония и Република Сърбия за срок до 15.09.2025 г., до три пъти годишно, за периоди не по – дълги от две седмици извън режима за лични контакти с бащата. Допуснато е предварително изпълнение на решението.

Доводите в жалбата касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

Не е спорно между страните и по делото се установява от приетото като писмено доказателство удостоверение за раждане от 10.05.2013 г., издадено от Община Варна – район „1-Одесос“, че страните са родители на роденото на **** г. дете Б. А. К..

Страните не спорят и по делото се установява от приетите писмени доказателства, че с решение № 773/29.02.2016 г. по гр.д. № 3024/2015 г. по описа на Районен съд – Варна е прекратен сключеният между К. И. Т. и А. М. К. граждански брак като дълбоко и непоправимо разстроен по обща вина на бившите съпрузи и упражняването на родителските права по отношение на роденото от брака малолетно дете Б. А. К. е предоставено на майката, при която е определено то да живее и ползването на семейното жилище е предоставено на майката.

С влязло в законна сила на 04.08.2016 г. решение № 1069/04.08.2016 г. по в.гр.д. № 983/2016 г. по описа на Окръжен съд – Варна е определен режим на лични отношения на А. М. К. с детето Б. и същият е осъден да му заплаща издръжка в размер на 180 лева месечно, считано от 05.05.2015 г. до настъпване на законово основание за изменение или прекратяване на задължението.

Видно от издаденото на 09.01.2018 г. от Районен съд – Варна съдебно удостоверение, с влязло в законна сила на 03.01.2018 г. решение № 5036/01.12.2017 г. по гр.д. № 8442/2017 г. по описа на Районен съд – Варна е заместено съгласието на бащата за издаване на

задграничен паспорт на детето Б. и за пътуване на същото, придружавано от неговата майка, до всички държави членки на Европейския съюз и съседните на Република България държави – Република Румъния, Република Сърбия, Република Македония, Република Гърция и Република Турция за срок от пет години по време, което не съвпада с определения режим на лични отношения на бащата с детето.

Видно от фотокопие на издадения въз основа на решението паспорт на детето Б. същият е с валидност до 05.11.2023 г.

Въззивникът е инициирала производство по чл.132, ал.1, т.2 СК за лишаване на въззиваемия от родителски права по отношение на детето Б. и пред СРС е образувано гр.д. № 59316/2022 г. по описана 92-ри състав. При извършена служебна справка въззивният съд констатира, че производството по това дело е прекратено с определение от 27.09.2023 г., поради оттегляне на иска.

С решение № 1565/07.12.2016 г. по в.гр.д. № 2100/2016 г. по описа на Окръжен съд – Варна е уважена молба на К. И. Т. за защита по реда на ЗЗДН и в нейна полза срещу А. М. К. е издадена заповед за защита от домашно насилие с мярка по чл.5, ал.1, т.1 ЗЗДН.

Въз основа на договор за покупко – продажба, обективиран в нотариален акт № 166, том V, рег.№ 7608, дело № 734/2020 г. на Ю.К., нотариус рег. № 646 на НК, се установява, че на 18.11.2020 г. въззивникът е придобила собствеността на апартамент в гр.София.

От служебна бележка, издадена от Клуб по художествена гимнастика „Левски“ се установява, че детето Б. е състезател на клуба.

От изготвеното за нуждите на въззивното производство социално проучване, закрепено в социален доклад на АСП, Д „СП“ – Лозенец от 15.02.2024 г. се установява, че непосредствено ангажирана с отглеждането и възпитанието на малолетната Б. е нейната майка, К. Т., която задоволява базовите потребности на дъщеря си от покрив, облекло, храна, образование, здравни грижи и емоционален комфорт. Направени са констатации за месечни доходи на майката, които позволяват същата да води детето на почивки извън Република България. Констатирано е, че детето има желание да пътува в чужбина и липсата на тази възможност го натовазва емоционално, обмисля прекратяване на спортните си занимания по художествена гимнастика, поради невъзможност да участва в провеждани извън страната състезания, поради проблеми с разрешението за пътуване в чужбина. Достигнат е извод, че в интерес на малолетната Б. е да може свободно да пътува извън границите на Република България, което ще ѝ даде възможност да опознае нови места, да участва в състезания и екскурзии и ще се отрази благоприятно на емоционалното ѝ развитие. Отразени са изложени от майката данни за липса на заинтересованост от страна на бащата към детето, за отказ от негова страна да позволи участие на подрастващата в училищна екскурзия в чужбина, организирана в края на 2023 г. В хода на социалното проучване майката е заявила, че не възнамерява трайно да напуска пределите на страната, тъй като има постоянна работа, близки и роднини, с които не желае да се разделя, но има желание и възможност да пътува на екскурзии и почивки извън Република България.

В изготвения за нуждите на въззивното производство социален доклад на АСП, Д „СП“ – Варна от 13.02.2024 г. се установява, че въззиваемият декларира съгласие за издаване на международен паспорт на детето Б. и за пътуване на детето в чужбина, но не и безусловно, без ограничения в броя и продължителността на пътуванията и без възможност на трето лице, различно от родителите, да придружава малолетната по време на тези пътувания. Изразява нежелание детето Б. да пътува до Република Турция, поради влошените турско – арменски отношения и историческия конфликт между арменци и турци. Изказва опасения, че детето ще бъде отведено от майката и местоживеенето му ще бъде установено в чужбина.

От показанията на свидетеля Е.Б.Т. се установява, че въззивникът има стабилна работа и собствено жилище, в което живее с детето Б.. Периодът, за който по силата на съдебно решение било заместено съгласието на въззиваемия дъщерята на страните да пътува в чужбина изтекъл и през 2023 г. Б. не успяла да замине с класа си в гр.Бристъл. Свидетелят посочва, че детето тренира художествена гимнастика към Спортен клуб „Левски“, от където често се провеждат лагери извън пределите на Република България.

При изслушването си пред въззивния съд въззивникът споделя, че се е отказала от намеренията си, датиращи от преди повече от седем години, да се премести да живее във Федерална Република Германия. Посочва, че понастоящем се е установила с дъщеря си в гр.София, закупила е имот и има постоянна работа на територията на града. Намира, че на детето следва да бъде осигурена възможност да пътува с цел туризъм, участие в спортни състезания и езикови лагери.

Изслушано от въззивния съд, детето Б. споделя, че желае да пътува в чужбина със съотборниците си, съучениците си и със своята майка. Твърди, че единствено тя от съотборничките ѝ не може да участва в провеждани извън Република България състезания по художествена гимнастика, а през миналата година, поради липсата на разрешение за пътуване, не е успяла да замине на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия с преподавателя си по английски език.

Съгласно чл. 35, ал. 1 от Конституцията на Република България всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели, като това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани.

Съгласно чл.127а, ал.2 СК, когато родителите не постигнат съгласие по въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето. Разрешението по чл.127а, ал.2 СК за извеждане на ненавършило пълнолетие дете от територията на страната без съгласието на единия от родителите може да бъде дадено от съда само за пътувания в определен период от време и/или до определени държави, респ. държави, чийто кръг е определяем (т. 1 от ТР № 1/03.07.2017 год. по тълк. дело № 1/2016 г.,

ОСГК на ВКС).

Българската държава трябва да може да гарантира изпълнението на собственото си съдебно решение за осигуряване на мерки на лични отношения между детето и бащата, който се противопоставя на извеждането на детето зад граница. Това не би било възможно, ако детето бъде отведено в държави, с които страната ни няма сключени договори за правна помощ или които не са от европейската общност. Разрешението по чл.127а, ал.2 СК за извеждане на детето от територията на страната без съгласие на единия от родителите може да бъде дадено за определен период от време в определена държава или в държави, чийто кръг е определяем (например държавите, които са членки на Европейския съюз), или за неограничен брой пътувания, през определен период от време, но също до определени държави.

Правилно първоинстанционният съд е разрешил пътувания на детето извън пределите на Република България до страните членки на Европейския съюз, но неправилно е изключил от тях Федерална Република Германия. Липсват основания въззивният съд да приеме, че посещения на детето в последната държава биха го поставили в неблагоприятна ситуация. Липсват данни, от които да се направи извод, че заместването на съгласието на бащата за пътуване на детето Б. до Федерална Република Германия би създавало конкретен и явен риск от незаконното му отвеждане от майката. Опасенията на въззиваемия в последната насока, споделени от първоинстанционния съд, „макар и само за негово успокоение“, не се възприемат от въззивната инстанция. Пред настоящата съдебна инстанция и пред социалните служители майката е изразила нежеланието си да променя своето и на детето местоживееие като установи същото в чужбина. По делото се констатира, че майката има постоянна и добре платена работа в страната, придобила е недвижим имот в гр.София след приключване на производството по гр.д. № 8442/2017 г. на Районен съд – Варна (в което въззивникът е заявила желание да се установи да живее във Федерална Република Германия), организираща е своя и на детето живот (Б. има избран личен лекар, посещава учебно заведение и извънкласни дейности в гр.София) по начин, който сочи на намерение да установи обичаен център на своите интереси на територията на тази Република България с намерение да му се придаде траен характер. Федерална Република Германия е член на Европейския съюз (страните от този съюз са със стабилни в политически и икономически план, без граждански конфликти) и страна по Хагска конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца от 1980 г., поради което не би могло да се приеме, че разрешение за пътуване на детето до тази държава би лишило Република България от възможността за контрол върху действията на родителя, комуто е предоставено упражняването на родителските права и за осигуряване на мерките за лични отношения между детето и родителя, противопоставил се на извеждането му зад граница. По отношение на съображенията на въззиваемия, че индиция за намеренията на майката да установи местоживееенето на детето в чужбина е образуваното от нея производство по чл.132, ал.1, т.2 СК, то следва да се посочи, че това производство е приключило с влязъл в сила съдебен акт, с който същото е прекратено пак по инициатива на въззивника. Последното не може да

се тълкува в сочената от бащата насока. Даденото разрешение по гр.д. № 8442/2017 г. на Районен съд – Варна не е провокирало поведение на майката, което да сочи на намерение на същата да установи местоживеенето на детето в чужбина.

Първоинстанционният съд е изключил от възможните дестинации за пътуване на детето Б. Република Турция, действайки по свое усмотрение и съгласно практиката на ВКС.

Действително, към датата на приключване на устните състезания пред въззивния съд и към датата на постановяване на настоящото решение Република Турция е сред държавите, по отношение на които на публично достъпната електронна страница на Министерство на външните работи на Република България /<https://www.mfa.bg/bg/embassyinfo/t%C3%BCrkiye/> е обявена III степен ниво на риск от пътувания, но единствено с препоръка да се избягват пътувания в пограничните зони по южната и източната граници на Република Турция. Намеренията на майката да пътува с детето с туристическа цел и възможността на детето да посещава спортни състезания по художествена гимнастика не предполагат дестинации, разположени в пограничните зони по южната и източната граници на Република Турция. Детето Б. е български гражданин, поради което опасенията на бащата във връзка с влошените арменско – турски отношения не следва да създават ограничения за детето да посещава една от съседните на Република България страни.

Липсват основания да се приеме, че е налице някакъв конкретен и реален риск за детето при осъществяване на пътуване до посочените в сезиращата молба дестинации, респ. че съществува опасност майката да напусне за постоянно страната заедно с детето и да установи местоживеенето на последното в чужбина.

По делото не са налице данни, от които да може да бъде направен извод, че интересът на детето налага ограничение в броя на пътуванията му до изброените в сезиращата молба дестинации. Такова разрешение би се явило непрактично и в необосновано висока степен засяга възможността на майката да планира и осъществяват пътувания с детето извън страната, респ. за участие на детето в провеждани в чужбина спортни състезания и училищни екскурзии. Подобно ограничение влиза в противоречие с конституционно разписаното право на малолетната за свободно придвижване и представлява намеса в правото на защита на семейния живот на майката и детето по чл.8 ЕКЗПЧОС.

С оглед краткосрочния характер на пътуванията и предвид обстоятелството, че те не могат да имат за цел промяна на местоживеенето на детето в чужбина, продължителността на всяко едно от тях следва да бъде ограничено до 20 календарни дни, а сумарно тези пътувания не следва да надвишават 90 дни годишно. Така, ще бъде гарантирана и възможността на бащата да осъществява контакти с детето. При предприемане на излизане извън страната следва да бъде съблюдавана училищната ангажираност на детето. Пътуванията извън страната в учебно време биха били допустими единствено при екскурзии, лагери, олимпиади и други подобни извънучебни дейности, организирани от учебното заведение, което детето посещава.

С оглед възрастта на детето е нормално то да взема участие в лагери и екскурзии

извън страната, организирани от посещаваното от него учебно заведение, езикови школи и спортни клубове, където придружител би бил съответния възпитател. Няма причина детето да не бъде придружено от свой близък, на когото неговата майка има доверие за това и който е упълномощен надлежно. По тази причина, настоящият съдебен състав намира за подходящо придружител да е и определено от майката трето пълнолетно лице.

Периодът на разрешението за пътуване следва да съвпада със срока по чл.36, ал.2 ЗБЛД по съображения за целесъобразност и предвид възрастта на детето.

Следва да бъде уважено и искането за постановяване на заместващо съгласие за издаване на необходимите лични документи за пътуването на детето в чужбина, доколкото заместване на съгласието за издаване на паспорт за задгранични пътувания е последица от заместване на съгласието за пътуване на детето извън страната. Независимо, че между страните няма спор, относно упражняването на родителските права и същите са предоставени със съдебно решение на майката, съгласно разпоредбите на закона, установени в ЗБДС за пътуване, извън границите на Република България и издаването на задграничен паспорт е необходимо съгласието и на ответника. Съгласие за издаване на международен паспорт на детето и за напускане на страната трябва да дадат и двамата родители, като при липса на доказано съгласие от страна на въззиваемия е налице спор, които следва да бъде разрешен по претендирания ред.

С оглед изхода от спора и характера на производството, доколкото тълкувателно решение по Тълкувателно дело № 3/2023 г. на ОСГК на ВКС не е постановено, разноси на страните не се следват.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 14425/28.08.2023 г. по гр.д. № 16990/2023 г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 117-ти състав и вместо него ПОСТАНОВИ:

ЗАМЕСТВА, на основание чл.127а, ал.2 СК, във вр. с чл.76, т.9 ЗБЛД, съгласието на бащата А. М. К., ЕГН *****, за пътуване на детето му Б. А. К., ЕГН *****, извън територията на Република България до държавите членки на Европейския съюз, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, Република Сърбия, Република Турция и Република Северна Македония, без ограничения в броя на пътуванията, за период не по-дълъг от двадесет календарни дни за всяко пътуване, без да се променя обичайното местоживее на детето в Република България, без да се засягат учебните ангажименти на детето, освен в случаите, в които пътуванията са организирани от учебното заведение, което детето посещава, придружавано от К. И. Т., ЕГН *****, или упълномощено от нея пълнолетно лице, за срок от пет години от влизане на решението в сила, като сумарно тези пътувания не следва да надвишават деветдесет дни годишно и същите не следва да съвпадат с определения на бащата режим на лични отношения с детето.

ЗАМЕСТВА, на основание чл.127а, ал.2 СК, във вр. с чл.76, т.9 ЗБЛД, съгласието на бащата А. М. К., ЕГН *****, за издаването на паспорт по реда на ЗБЛД на Б. А. К., ЕГН *****.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____